

CAPAÇ D'ESTIMAR

per MIQUEL ESTRADÉ

Maria quedà trasbalsada per l'anunci de l'Àngel. Una noia capaç d'estimar com cap altra, enamorada d'un jove bo al qual estava promesa, escolta unes paraules sorprenents que li trastornen la vida. Capaç d'estimar com cap altra, capaç de creure com ningú, capaç com ningú de respondre; veient l'impossible i creient en la possibilitat, diu sí a l'àngel. És la seva primera resposta: una submissió total al pla de Déu.

Quan en parla amb Josep, aquest se n'estranya i se n'admira, creu també en la possibilitat tot veient l'impossible. Però ve la pregunta inevitable: ¿Ell, què hi fa, quin paper hi juga? Per respecte al misteri li sembla, els sembla, que la cosa millor és deixar-ho córrer tot sense fer soroll.

En sofreixen íntimament, perquè saben que s'estimen; però Déu i el seu pla, ¿no són per sobre tota altra cosa? Un àngel li fa comprendre que no és precisament això el que Déu vol, que ell no hi farà cap nosa, al contrari: cal que hi sigui per una colla de raons. Josep diu que sí i pren Maria a casa seva.

Parteixen cap a Ain Carim per fer companyia a Elisabet, la parenta, que ja està de sis mesos d'un fill envoltat també de misteri. Maria s'hi queda; fa de tot, ajuda, treballa, parla i escolta. Dues mares, jove l'una, gran l'altra, totes dues misteriosament mares, que s'esplaien lloant la grandesa del Senyor i compartint amb paraules i amb silencis les sensacions inefables de llurs gravideses. Es la segona resposta de Maria: al servei a l'altre.

Tot parlant, Elisabet s'admira de la fe de Maria; se n'admira i la lloa; la lloa amb paraules que neixen d'un cor arrabassat en l'Esperit. Maria li respon amb un càntic, el càntic que sentim a l'evangeli. El llenguatge corrent no li basta; per a segons quines coses les paraules resulten fades i pobres; hi ha sentiments que només cantant s'expressen.

Un càntic fet de retalls de l'Antic Testament, de tòpics potser diríem, sense idees originals. Quan hom canta, però, l'originalitat és en el cant, en el cor que exulta, o plora, com una flama que s'abranda. Cada cant és únic, com ho és cada flama: de la mateixa llenya s'alcen flames totes elles originals, fascinadores. Es la tercera resposta de Maria: l'esclat d'una vida meravellada i agraïda.

Després Maria tornà a casa seva i viu allò que les mares viuen tot esperant el fill. Amb el fill ja a la falda, Maria fa com les mares fan: li parla, li canta, somnia tot alletant-lo. I li ensenya a caminar i a dir Abbà i Imma i li parla del Déu dels pares i del poble sant, i de l'esperança de la salvació que apunta.

Amb el temps els somnis se li tornen realitat inesperada. I vindran les angúnies i els neguits, les pors i els plors. Fins a la creu, fins al matí de Pasqua on tot acaba i tot comença. I al llarg de tota la vida Maria anirà repetint, cada dia més conscients i més profundes les tres respostes: el si a Déu, el servei als homes, el cant, en tons diversos, d'agraïment i de lloança.

Això és Maria, verge i mare, beneïda entre totes les dones.